

En liten betraktelse om skönheten

av Flor Hofmans (2 / 1972)

Blommorna lyser upp naturen med sina klara färger. Därför att Gud har skapat blommorna vet vi att vi måste älska skönheten. Hedningarna tvivlade på detta, de motsade varandra. "Vörda naturen: endast den är skön, endast den är sann", sade romaren Juvenalis. Men Homeros, grekernas store skald, sade: "Skogarna och fälten har ingenting att lära mig; det enda som är mig till nytta är att vara tillsammans med människor." De kunde ännu inte se allt i dess rätta ljus. I jämförelse med en människa är blommor ingenting. Men människan själv är ingenting så länge hon inte lärt sig att det finns en Gud som skapat människorna och blommorna. Blommor är inga människor - nej, de har ingen evig glans. Ändå kan de säga människorna att det är deras plikt att blomma inför Guds ansikte, att det är deras plikt att vara sköna och att älska skönheten.

Skönheten, Herre, tycker jag om. För mycket kanske. Jag tycker om blommorna i deras lysande prakt, i deras obefläckade klädnad.

Jag tycker om färgerna, deras lekfulla rikedom i parker och trädgårdar. Det varmt röda, det skarpt gula och konungsligt purpur. Varför har du gjort allt så vackert? Du vet ändå, Herre, att detta är farligt: jag älskar skönheten, jag åtrår den, jag vill motta den, omfatta, omfamna och njuta den. Jag är rädd för att jag till och med är en njutningsmänniska, Herre. Rädd att skönheten omtöcknar mig och inte förenar mig med dig.

Men jag behöver inte vara rädd, bara tänka på att all skönhet kommer inifrån. Också du älskar skönheten. Himmelskt skön ville du att din Moder skulle vara. Du ville att hon skulle bli undfången obefläckad, för att hon skulle vara helt hänförande från begynnelsen. Jag behöver inte vara rädd, utan bara söka den sköna pärlan - det finns ju bara en - och fördenskull sälja allt vad jag äger. Du vet, Herre, att ingen jordisk skönhet någonsin skall kunna mätta mig. Det är själva Skönheten jag längtar efter. Jag längtar efter dig. Jag söker dig överallt. Jag söker dig i blommorna, i trädgårdarna. Jag söker dig i naturen och i människorna. Var skulle jag finna dig om du inte vore i mitt hjärta?

Det finns bara en skön pärla, Herre: Guds Rikes pärla; Guds Rike som tränger in i människans allra innersta. Det finns bara en sann skönhet: det är du! Och du är i mig, o Herre. Hur sent likväl, alltför sent har jag begripit detta! Alltför sent,

bekänner jag ångerfullt med Augustinus, har jag börjat älska dig!
Alltför sent har jag börjat älska dig,
Skönhet så gammal och så ny, alltför sent har jag börjat älska dig!
Ack, du var i mig och jag var därute;
där sökte jag dig, och mot sköna ting,
skapade av dig, vände sig mitt vilseledda sinne.
Du var hos mig, men jag var inte hos dig.
Ting som inte skulle vara till, om de inte vore i dig, höll mig
långt borta från dig.
Men du har lyst och strålat
och du har förjagat min blindhet..
Ja, Herre, nu har du vidrört mig, och jag har fått se lite grand.
Allraskönaste Skönhet, Gud, lämna mig aldrig mer!

En liten betraktelse om skönheten

av Flor Hofmans (2 / 1972)

Blommorna lyser upp naturen med sina klara färger. Därför att Gud har skapat blommorna vet vi att vi måste älska skönheten. Hedningarna tvivlade på detta, de motsade varandra. "Vörda naturen: endast den är skön, endast den är sann", sade romaren Juvenalis. Men Homeros, grekernas store skald, sade: "Skogarna och fälten har ingenting att lära mig; det enda som är mig till nytta är att vara tillsammans med människor." De kunde ännu inte se allt i dess rätta ljus. I jämförelse med en människa är blommor ingenting. Men människan själv är ingenting så länge hon inte lärt sig att det finns en Gud som skapat människorna och blommorna. Blommor är inga människor - nej, de har ingen evig glans. Ändå kan de säga människorna att det är deras plikt att blomma inför Guds ansikte, att det är deras plikt att vara sköna och att älska skönheten.

Skönheten, Herre, tycker jag om. För mycket kanske. Jag tycker om blommorna i deras lysande prakt, i deras obefläckade klädnad.

Jag tycker om färgerna, deras lekfulla rikedom i parker och trädgårdar. Det varmt röda, det skarpt gula och konungsligt purpur. Varför har du gjort allt så vackert? Du vet ändå, Herre, att detta är farligt: jag älskar skönheten, jag åtrår den, jag vill motta den, omfatta, omfamna och njuta den. Jag är rädd för att jag till och med är en njutningsmänniska, Herre. Rädd att skönheten omtöcknar mig

och inte förenar mig med dig.

Men jag behöver inte vara rädd, bara tänka på att all skönhet komOckså du älskar skönheten. Himmelskt skön ville du att din Moder skulle vara. Du ville att hon skulle bli undfången obefläckad, för att hon skulle vara helt hänförande från begynnelsen. Jag behöver inte vara rädd, utan bara söka den sköna pärlan - det finns ju bara en - och fördenskull sälja allt vad jag äger.

Du vet, Herre, att ingen jordisk skönhet någonsin skall kunna mätta mig. Det är själva Skönheten jag längtar efter. Jag längtar efter dig. Jag söker dig överallt. Jag söker dig i blommorna, i trädgårdarna. jag söker dig i naturen och i människorna. Var skulle jag finna dig om du inte vore i mitt hjärta?

Det finns bara en skön pärla, Herre: Guds Rikes pärla; Guds Rike som tränger in i människans allra innersta. Det finns bara en sann skönhet: det är du! Och du är i mig, o Herre. Hur sent likväl, alltför sent har jag begripit detta! Alltför sent, bekänner jag ångerfullt med Augustinus, har jag börjat älska dig!

Alltför sent har jag börjat älska dig,

Skönhet så gammal och så ny, alltför sent har jag börjat älska dig!

Ack, du var i mig och jag var därute;

där sökte jag dig, och mot sköna ting,

skapade av dig, vände sig mitt vilseledda sinne.

Du var hos mig, men jag var inte hos dig.

Ting som inte skulle vara till, om de inte vore i dig, höll mig långt borta från dig.

Men du har lyst och strålat

och du har förjagat min blindhet...

Ja, Herre, nu har du vidrört mig, och jag har fått se lite grand.

Allraskönaste Skönhet, Gud, lämna mig aldrig mer!mer inifrån.